

naš

volet

Časopis pro orelské pracovníky v exilu.
Periodico de Juventud Católica.

Rocník II. 1952.
Catholic Youth Newspaper.

Červen, č. 6.

Tvé křídlo ranou přeraženo,
však zhojí se zas v kříže stíně
Tvé tělo trny zasaženo...
Pro čí dnes tolik trpí vinu!?

Rozjímání na svátek apoštolských knížat.

V zlatohlavu svatosti a jasu nadhvězdna stjíte vysoko nad námi, v dálkách téměř nedozírných, nádoby vyvolené, knížata apoštolská! Vzdálená jsou Vaše světlem nadpřirozena ozářená líce našim starostmi o pozemskost zachmuřelým čelám, vzdálené je Vaše nebeské hosana našemu pozemskému spílání, daleké je Vaše věčné patření na Boha naší tělesnosti, již ručička hodin vševědouce ukazuje již kdesi její neodvolatelný konec. Vy ve věčných hodech s Beránkem, my dnes za stolem s Kristem a zítra se Satanem, toutéž krví podpisující dvojí úpis, bloudíce mezi propastí zatracení a Horou spásy. Vaše duchovost odpuzuje naši tělesnost, Vaše svatost naší hříšnost, Vaše věčnost naší zálibu ve změnách.

Jen Vaše někdejší lidskost je nám blízká a to ještě ne celá. Blízky jsi nám, Petře, když s u Caesareje Filipovy tak veřejně přede všemi vyznal: "Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!" Také jsou takové chvíle veřejného vyznání v našem životě, však o Tvém vyznání pravil Kristus: "Tělo a krev nezjevilo to tobě", však nám tak přčasto zjevuje ty věci pýcha a touha ukázat se před druhými, čehož kořenem je jen vypínající se tělo a do tváří se ženoucí krev. Ještě bližší jsi nám, Petře, v jerusalemském večeradle zapřísahaje Mistra svou věrností: "Byť všichni se pohoršili nad Tebou, já se nikdy nepohorším", neboť sliby ujišťováním a předsevzetími solíme denní chléb naší budoucí bídy a stejně jako sůl tak y tyto nám ulehčují strávení onoho nechutného, okoraleho krajíce, více však nic. Nejblíže pak jsi nám, apoštolské kníže, však víš, nebudu se o tom šířit kvůli tobě, ani k vůli nám... Jen jednu maličkost: když už, mocný světče, nemůžeš z našeho života odstranit Kaifášův dvůr a vyhladit zvědavé služky, pak alespoň nauč nás chápat ten bolestný pohled zpoutaného, zapřeného Krista a - plakat hoře. Plakat nás nauč, ne však pláčem, z něhož se rodí osidlo ani ne oním, z něhož se rodí smích, nýbrž hoře, neb z hořkých semen rodí se budoucí požehnaná zem.

Ach, drahý apoštole, vždyť ty vlastně ani nejsi tak vzdálen jak se mi na první pohled zdálo! Vždyť ty v té nebeské zlatem protkané sukničce jsi přece ten galilejský rybář Šimon, jenž se pak přidal ke Kristu a proto se stal svatým. Ne, to jsem řekl špatně, vždyť Jidáš chodil s Kristem jako ty a přece... ne, svatý Petře, někdejší rybáři Šimone, ty s, dokud byla tvá suknice zaplátovaná a nikoliv protkaná zlatem nebeského jasu jak je tomu dnes, také chodíval a čelem zachmuřeným pozemskými starostmi, vždyť vzpomeň jen na ta slova: - "Pane, celou noc jsme lovili a nic jsme nechytili..." Také jsi zabloudiv od Hory spásy k propasti zatracení a v týž památný večer, když s za stolem Poslední večeře přijal z rukou Mistrových jeho svaté tělo a své apoštolské svěcení, v týž večer zasedl jsi se Satanem... Dovedl s však zachytiti do své duše pohled Kristův a to nejen v onen předvečer jeho utrpení, nýbrž i tehdy po letech, když s prchal z Neronova Říma:

"Cuo vadis" - "Kam kráčíš, Pane?" - Ne Ty, ale já, Pane, půjdu tentokráte na kříž. Ne jako Ty, Pán a Spasitel, nýbrž jako Tvůj zapírač - hlavou dolů...

Já se také obrátím a jdu zpět, když potkám Krista s křížem, říkajícího mi, že se jde dát znovu ukřižovat, ale Ty s, drahý sv. Petře, do toho Říma opravdu došel, a došel až k tomu kříži, připravenému pro tebe v římském cirkvu, položil se na něj a vytrval až do konce!!! - kdežto já dojdou jen okraje Říma a uvidím jen z dálky pochopy Neronovy a už říkám: "Pane, vždyť to přece nemyslíš tak vážně, vždyť vidíš, že jsem jen slabý člověk a to přece nebudeš ode mne žádat!" - a tak jdu zase zpět a opět potkám Krista s křížem a zase se vracím, a tak chodím stále sem a tam, někdy dojdou opravdu až do toho cirkvu, ale když uvidím kříž, je zase všemu konec. Ba jsou momenty, že se na ten kříž

i položím, nežli bychom i jednu ruku přibít, ale jak učím, jak nikým bolest hřebu a připoutání ke kříži, abychom věděli, proč kříž, aby hřeb vytáhli. Děsím se kříže, děsím se utrpení, bolesti, ale pak, pak tedy se děsím a pávraím se od celého křesťanství, neboť tajemství bolesti a utrpení je ústředním tajemstvím křesťanského života na této zemi. Tajemství kříže, který má křesťan za Kristem nést v jeho slépějích, tajemství úzké, kamenité a trnité cesty k budoucímu životu.

A právě tu stojí jako učitel druhá knížecí apoštolská postava - sv. Pavel - ten veliký troubaďour kříže a utrpení! Ale u něho to bylo jiné, v jeho životě byl Damašek a od něho jde rovná, přímá cesta - kralovská cesta kříže.

Jak nezávidět konvertitům! Téměř každý z nich došel na cestě dokonalosti dále, zatím co my bloudíme a bloudíme. Čas od času se na obzoru vždy něco rýsuje a člověk si myslí, toto jsou rozhodně věže Damašku, co by to jiného mohlo být! Přidá do kroku, spěchá a čím více naděje vkládá v ty temné rýsující se věže na obzoru, tím větší je jeho Zklamání, když přijde blíže a pozná, že jsou to jen oprýskané komíny továren přeludů, ilusí a fantasií, komíny od pecí, kde se přikládá našimi nadějami a naší vírou, kde se spalují činy a díla, ve které jsme věřili jako ve své. Ano, naše životní dílo, které jsme nevykonali, ale ve které jsme věřili, že je vykonáme, to se tam spaluje v žáru našeho Zklamání a desiluse. Vzhůru pak stoupá dým - ono strašné dnešní nic, jež nás obklopuje, ona příšera, jež nás dusí, před níž prcháme z domova do ulic, a odpočívku do zaměstnání, ze samoty do společnosti, před níž prcháme, ale již neunikneme. Mluvíme o sobě jako o věřících, při tom však jsme obklopeni stejnou nicotou a prázdnotou jako nevěřící, neboť ve vše vyplňující a oživující Bytí sice věříme, ale nemáme je ve svém životě tak jako nemáme drahocenný prsten, který denně vydíme ve šatnickém krámě, po kterém snad toužíme, o jehož existenci ani na okamžik nepochybujeme, ale který - nemáme.

Nemáme Boha a tím nemáme nic - poněvadž nedovedeme za Ním jít. Jít za Bohem to znamená jít do školy Pavlových listů, do školy kříže, sebezáporu a utrpení pro "budoucí slávu, která se zjeví na nás". To znamená, zamilovat si bolest, nazvat ji sestrou, nazvat ji slávkou, uchopit ji za ruku a dát se jí vést po tvrdé a kamenité cestě, cestě však, která už nejde stále nahoru dolů jako naše dosavadní životní cesta, která se už nevrací tam, odkud vyšla, která místo vlnovky zaujímá vzestupnou linii, linii vedoucí od nicoty, prázdnoty k plnému Bytí a životu, k Bohu.

To je právě onen veliký omyl, že člověk stále očekává velikolepý Damašek Pavlův, zatím co náš osobní Damašek stojí vedle, jen na dosah ruky a vždy a za všech okolností v podobě sestřičky bolesti. Stačí jen pochat ruku a můžeme jít též výkupnou cestou kříže, kterou šel sv. Pavel od Damašku.

A není třeba právě jít gigantickou cestou "Nádoby vyvolené", mohl by člověk jít cestou malých obětí a odříkání, ne uměle vytvořených, nýbrž těch, jež nám přináší denní všední život, naše povaha a okolnosti, do nichž jsme postaveni. Ovšem třeba je chápat ve formě kříže, toho kříže, o němž tak překrásně ve svých listech píše, jež si tak zamiloval, jež hlásal slovem i životem a pro nějž 29. června roku 69 vykřvácel - sv. Pavel.

Bez kříže není křesťanství, kříž je jediným mostem k nám zdánlivě nekonečně vzdáleným postavám v nebeském jasu, kterýžto však není ničím jiným než onou budoucí slávou, která dle slov Pavlových - po přestálém utrpení se má zjevit i teď v nás.

Proto, hlavou dolů ukřižovaný sv. Petře a ukrutně štatý sv. Pavle, naučte nás trpět a tím - žít!!

B ř í m ě h o r k a a d n e .

/ Z orelské minulosti./
Cyril List.

Osoby: Vyprávěč /V/
P.František Matouš Klácel /K/
Dělník /D/

- /V/ Je horký den koncem června. Pivoňky a petropavelské lilie na květinářově krámku stojí sice ve vedě, ale přece jen již klopí hlavy. Brněnská Minoritská ulice sálá žářem a dva muži, kteří teď vyšli z kamenné brány klášterní, mhouří oči, oslnění sluncem. Scházejí z úzkého chodníku a div že nevstoupili do cesty ekvipáží, která se zvolna kolébá směrem k ulici Kobližné a ve které se ospale vyhřívají dva vojenští páni ve světlemodrých stejnokrojích. Ani mráčku není na obloze a čas jakoby se zastavil nad vyprahlým městem. Píše se rok 1849 a v Brně je už úplný klid. Revoluce osmačtyřicátého roku zmizela za obzorem tak rychle, jak byla přiletěla. Jen z Uherské republiky Košutovy ještě docházejí divoké zprávy. Udrží se? Neudrží?
- Ale ti dva, kteří právě vyšli z Minoritského kláštera, nehovoří o Košutovi. Jdou tiše. Jen jeden z nich odpovídá kolemjdoucím na pozdrav. Obrací k sobě pozornost nejen svým tmavým, až po kolena sahajícím kabátem, nýbrž i svou živou neklidnou tvář, která prozrazuje člověka přímého a nesmlouvavého. Je to staro-brněnský augustinián, František Matouš Klácel. A jeho průvodce? Plochou čapku nasazenou k jednomu uchu, v ruce, zřejmě upracované dvě knížky. Neznáme ho jménem, ale jistě že se nezmýlíme, budeme-li ho považovat za dělníka z některé z nových továren na Cejlu, za jednoho z členů katolické výchovné a tělocvičné jednoty tovaryšské. Je o nich známo, že se scházejí v neděli u minoritů. Brněnská policejní direkce se na to nelibě dívá. Ale nemůže nic podniknout ani proti řádovému minoritě, ani proti profesoru bohosloví Františku Sušilovi, který nad schůzkami drží svou ochrannou ruku. Však o Sušilovi začali teď naši dva chodci mluvit. Poslouchejte:
- /K/ Ne, ne, není nemocen. V Kyjově je. Za písničkami. Chystá prý nové vydání. Ale co jste mu chtěl, Váslave?
- /D/ Jen tak se na něco zeptat.
- /K/ Na co pak?
- /D/ Ale leďacos se tak člověku honí hlavou. Upřímně řečeno, ta se mi zdá, že jsme promeškali příležitost. Loni, to byla ta pravá doba. Loni o Svatodušních svátcích. Měli jsme do toho jít. Teď se o tom ve fabrice mluví každou chvíli. Ale už je asi pozdě bycha honit. Jenom bych rád věděl, co by na to řekl pan profesor Sušil. Jsou to možná už jen marné nápady. Ale člověku to nedá pokoje...
- /K/ Co tím myslíte: Jít do toho?
- /D/ Udělat si svou vládu, národní vládu. A dát jí všechno. I fabriky. To by bylo nejspravedlivější.
- /V/ Oba chodci se zastavili a zůstali stát právě na nároží ulice, která vede dolů k Nové bráně. Klácela dělníkova otázka zřejmě zaujala.
- /K/ Václave, kde jste tohle sebral? To jsou mně opravdu francouzské nápady. Ale nemyslete si, že já už jsem o tom také neslyšel a že se mi to skoro taky nezalíbilo. To prý nějaký Proudhon ve Francouzsku také učil, že vlastně nikdo nemá mít továrny. Ani vláda ani nikdo jiný...

- /D/ A kdo by potom rozděloval práci?
- /K/ To by byla každých pět minut. schůze, kde by se lidé o tom dělení dohadovali. Ale na to já, Václave, nevěřím - a vy, myslím také ne.
- /D/ Děkuji, nechci. Z toho bychom jen vymřeli hladem.
- /K/ Ale vy jste se, Václave, zmínil o něčem jiném: o tom, že by to-várny měly patřit vládě...
- /D/ Vládě, nebo národu, někomu, kdo by byl spravedlivý ke všem.
- /K/ Vláda nebo národ, to jsou pořád jen lidé, Václave. Myslíte, že některý člověk dovede být ke všem spravedlivý? Být ke všem spravedlivý, to znamená být vševědoucí, o každém všechno znát. Myslíte, že by to někdo dovedl? Nejdříve my sami bychom museli být všichni spravedliví, abychom si vybrali tu nejlepší vládu. A potom: jak by taková vláda mohla být vševědoucí, aby byla dokonale spravedlivá?
- /D/ Já nemyslím na dokonalou spravedlivost, jen na lepší spravedlivost. Je přece možná lepší spravedlivost než ta spravedlivost našich pánů fabrikantů. Kdyby vláda měla všechno v ruce, nejen fabriky, nýbrž i šaty, domy, byty, nemohla by to přece rozdělovat tak nespravedlivě. A kdyby snad chtěla, však bychom se na ni podívali...
- /K/ Václave, Václave, domyslete si to trochu důkladněji. My dva a pan profesor Sušil a všichni naši přátelé se tu můžeme každou neděli scházet a Jednota se může scházet a cvičit a debatovat třeba každý večer... A můžeme se starat o to, aby svět byl spravedlivější... proč? Protože tady a v Jednotě a ve vašem bytě nad vámi a nad námi naši fabrikanti nemají žádné moci. A teď si představte, že váš domov, vaše šaty, tenhle klášter a všechno ostatní by patřilo někomu v moci postavenému. Třebas by to byl člověk nebo lidé, kteří by chtěli být spravedliví. Ale sám jste doznal, že by nemohli být spravedliví vždycky a všude. Kdo by jim jejich chyby vytkl? Každý člověk, který má moc, je na ni žárlivý. Kdo ví, trebas by nám ani nedovolili, abychom proti jejich spravedlnosti něco namítali.
- /D/ Ale není v tom málo víry, důstojný pane, v tom, co říkáte?
- /K/ Já věřím v Boha, Václave, ale o člověku mám své pochybnosti. Jsou dobří lidé, ale jsou také špatní lidé, mezi dělníky právě tak jako mezi fabrikanty. Každý musíme nést své břímě horka a dne, toho na tomhle světě nikdy nebudeme zbaveni. Ale co nám ještě přitěžuje, je to, že někdy býváme vydáni na pospas jeden druhému: ten, kdo nemá moc a prostředky, tomu, kdo má moc a prostředky. Dnes máme aspoň něco málo. Byla by velká chyba, Václave, kdybychom se všeho vzdali...
- /V/ Stíny kolem domů se ponenáhlu začínají dloužit. Po horkém dni se schyluje k večeru. Naši dva známi si podali ruce a rozešli se. A byla to možná právě ta krátká rozmluva, která přiměla Franta Matouše Klácela, aby ještě téhož roku - kdy krvavé hordy ruského cara vtrhly do St. Evropy a v bitvě u Világoše učinily konec všem nadějím té doby na spravedlivější budoucnost - napsal do "Moravských novin" řadu článků, kterou nazval "Listy o komunismu." Svým přátelům v Katolických tělocvičných jednotách, předchůdkyních "Orla", a všem čtenářům v nich vysvětloval, že v komunismu sociální spravedlnost nenajdou. "Kdo nic nemá, kdo vše odevzdal státu, jest otrok nebo stroj", tak zněl jeho závěr. A orelské hnutí šlo v šlépějích jeho myšlenky.

"Nikdo nemůže být zároveň dobrým katolíkem a opravdovým socialistou" /Quadragesimo anno/.

C e s t a u t r p e n í .

/Vzpomínka na orelské trpitele./

Vzpomínám..Vzpomínám na měsíc červen před třemi lety.Není.to vzpomínka radostná,ale je to vzpomínka na silné.Ten ,kdo si prodělal kriminál v komunistickém ráji,ten nemá příliš radostných vzpomínek. Ale ví hodně o síle a slabosti.

Vidím se právě před třemi lety v smutně proslulé brněnské věznici na Cejlu.Očekávám velkou netrpělivostí každý den ba každou hodinu kdy už konečně dostaneme oznámení,který den a kterou hodinu přijde řada na nás.

Komunistické vedení dobře vědělo již od roku 1945,kdo jej jich ne přítelem v získávání mládeže.Věděli,že mohou snadno infiltrovat své přívržence do tělocvičných a jiných mládežnických spolků,které neměly svou základnu pevně postavenou na základech křesťanských,katolických zásad.A jejich podvrtná práce se jim dobře dařila.Dostali se snadno do řad Sokola,měli už se sváj Svaz mládeže.Jen jednoho ze spolků neměli.To byl Orel.Ten se držel statečně svého programu a bojoval všemi prostředky proti omezování komunismem.Též ovšem jedním z prvních siláckých činů komunistických vládních katanů po pamfletu na Staroměstském náměstí,pamfletu s nedozírnými dosud následky bídy morální i fyzické,bylo,rozpustiti ihned Orla.A tehdy začala křížová cesta funkcionářů a pracovníků orelských.Již koncem roku 1948,ale hlavně začátkem 1949 byla valná většina orelských pracovníků pozatýkána.Byli svezeni do Krajské věznice v Uh.Hradišti.Jak také ne.Vždyť katolické Moravské Slovácko tvořilo kádr orelských sil a náboženské národně -vlastenecké uvědomění tam bylo nejsilnější,Komunismus,jenž nepotřebuje Boha ani vlasti,věděl,jak jít věci na kloub.STB v Uh.Hradišti se vyznamenalo bezpříkladnou brutálností při surových vyšetřováních.Jestě,že si dalo vždy podepsati od vyšetřovanců,že nebyli bati a bylo s nimi zacházeno slušně.Ducha Orla nezlomili,i když protokoly byly obvykle dopředu připraveny a pak pomocí holí,bítí po chodidlech,elektrisování atd. dobrovolně podepisovány.Bylo to smutné podívání,když Orel atlet byl přinesen polomrtvý a nemohl ani mluvit,když druhý se tři měsíce po vyšetřování učil chodit podél zábradlí věznice.

Tak nás tu dnes na 300 sester a bratří čeká na soud.Tři z bratří mají návrh trestu smrti."Čest vám trpícím dnes,poněvadž vy jste byli právě ti nejstatečnější a dodávali odvahu nám ostatním!" Orla,jejímž heslem vždy bylo "Bůh a vlast",kteří byli vždy horoucí vlastenci jsou dnes označeni za vlastizrádce a jsou souzeni podle neprávnických zákonů na Ochranu republiky,lépe řečeno ochranu Gotwallda a spol.a především bolševických zájmů v Československé republice.Ten zákon je výsměchem demokratickým tradicím republiky.Konečně,my jej v celách docela tak chápeme.

Koncem června jsme se dočkali.Tři Pražské senáty vynášejí na Cejlu a v Justičním paláci do omrzení rozsudky pátáct,třináct let atd.Průměrně denně to musí vyjít nad sto let.Sestry a bratři přijímají rozsudky klidně,mnozí s úsměvem a ironií,neboť tisíciletá Říše Hitlerova u nás trvalo moc krátko a věčný komunistický ráj bude ještě kratší.

V to věří ti trpící v jáchymovských jatkách,na Borech, v dolech a kamenolomech,v to věříme i my šťastlivci v exilu.Tato víra a tato naděje nás pojí s vámi trpitelé. N e z a p o m í n á m e .

Pavel.

"Dobře je ve státě,ve kterém je naprostá důvěra ve spravedlivost a nestranost soudů.." /Sociální katechismus,Vašek./

U sv. Antonínka.

Vždycky první neděli po 13.červnu a potom ještě na svátek sv.Patra a Pavla se zaskvěla blatnická "Lůka" mraveništěm krojů, pestrým rejem poutníků našeho Slovácka.Už z dálky zněly zvuky kapel a odborník hned poznal,zda je to nivnická,velická nebo ze Strání. Dlouhé průvody docházely pomalu ze všech směrů na kopec.Od Hroznové lhoty po lními cestami přes vlnící se pole obilí/dnes budou myslím zkolchozněna/,od Louky , od Veselí.Všecko v našich pestrých nádherných slováckých krojích,nad něž krásnější jsem na své shasverské pouti exilem ještě neviděl.Od Blatnice stoupaly zástupy pomalu do kopce.Jako kluci jsme se vždycky mlsně ohlíželi,poněvadž už dozrávaly první třesně a ještě byly drahé na naše finanční poměry.Tráva pod nohamabyla čerstvě pokosená a ještě z ní vonělo horské stepní seno.Po stranách stály stánky s upomínkovými předměty nebo pro občerstvení poutníků.Na ty jsem hřešilval ,poněvadž mi stále bylo strašně horko.-Jak rád bych dnes vyměnil ta zdejší vedra za ta naše horka - .To bylo ještě když jsem byl klukem.Potom později, to už jsem byl "panem studentem " jsem rád po pouti občerstvil s mnoha jinými vyprahlé hrdlo blatnickým Roháčem,/Ach,to bylo vínko!/ buď v bůdě nebo u dědávka Tědhalového.Nu,je jasné,že někdy ten Roháč i trochu potrkal,Ale nesměl moc,na to byli tatíček přísný.

Ty světské myšlenky!Vždyť to všechno byly jen akcidenty na pouti u sv.Antonínka.To hlavní,to kouzelné byla vroucí zbožnost našich slováckých dědin,pro něž pout na"Blatnickéj hoře" byla kusem náboženské povinnosti,oddechem po jarní práci,prosbou o požehnaní ve žních.Vždyť sv.Antonín je patronem ztracených věcí.Kolik v každé rodině bylo za celý rok věcí ztracených.Kolik matek se tam modlilo za své děti,které v továrnách a městech ztrácely svou zděděnou víru,kolik jich prosilo za návrat klidu a štěstí do svých rodin.Děvčata si tam chodila vyprošovat dobré mládence a naopak.Za zvuků zvonů a písní se tu scházelo nejen Moravské katolické slovácko,ale celá Morava,Západní Slovensko a zvláštní výpravy přijížděly z Čech.

Po splnění náboženských povinností,o něž tolik pečoval spirituál olomouckého semináře P.Šuránek,chtěl každý poutník potěšit své nejbližší aspoň blatnickým srdečkem,kterých se vždy prodalo na sta.Nebyl bych měl vůbec radost,kdybych nemohl nějaké přinést domů nebo kdyby mi je nebyla mamička na památku přinesla.Jenom jednou jsem koupil jedno takové veliké/stálo 45 předválečných korun/,jedné děvůše.Ale nebylo jí souzeno,poněvadž se mi za chvílku rozpadlo na tři kusy.Byl to dobrý perník.

Ale u svatého Antonínka nehledali ztracené věci jenom lidé prostí,byly tam hledány i věci,jež se tam nikdy nemohly najít a též nenašly.Za nacistické okupace tam jednou přišel Moravec se svou suitou Národopisné Moravy a s představiteli plodu svého národního hřích z Kuratoria,aby hledali důvěru našeho Slováckého lidu a našli jeho duši.Odtáhli tehdy neslavně.Jsem přesvědčen,že i dnešní svádci našeho Slovácka pochdí stejně.

Sám však prosím Sv.Antonínka se všemi uprchlíky z našeho Moravského Slovácka a s ostatními lidmi dobré vůle,aby vrátil těm,kdož toho potřebují zdravý rozum a srdce,nás aby vrátil do náruče naší drahé vlasti a do naší náruče kéž vrátí ve zdraví a svobodě naše nejdražší....

Hm.

S e n o s, e ě.

Už jsem ji dokosil
tu louku rozkvetlou,
v kobercích mechu se zhoupal.
Pláč její nohy mi orosil,
v jejích jsem slzách si radost svou koupal.

Čtyřlístek jetele nenašel pro štěstí
jenom tu vůni jsem cítil,
mateřídoušky květ v rozpuku
chci si z ní raněné odnésti,
aby mi v vzpomínek dozvuku,
srdce vždy bolavé nítíl..

Hm.

Paladium Venezuely.

Ještě si všichni dobře vzpomínáme na některé ze světlých chvil nedávné minulosti. Jedna z nich pro nás katolíky bylo triumfální přijetí a oslava Paladia země České. Byla to dokumentace věrnosti statisíců naší víře.

Podobné jubileum slaví tohoto roku Venezuela. Letos je tomu právě tři sta let od Zjevení se Panny Marie Coronotské chudým indiánským dětem, patronky Venezuely. V každém státě a městě slaví tyto měsíce svůj triumfální pochod, aby žehnala svým dětem. Je to pro cizince až dojemné, jak zdejší lid, tradičně katolický chová úctu ke své Patronce.

V Caracasu se konal průvod Panny Marie Coronotské v neděli 25. května. K jeho organizaci jsme na pozvání zdejší katolické mládeže přispěli i my svou hřivnou. Pro zajímavost uvádím v překladu aspoň krátkou noticku zdejšího nejrozšířenějšího denníku "El Universal", který věnoval tomuto průvodu velikou pozornost. Zní:

"Vedení Venezuelské katolické mládeže organisovalo včera odpoledne imponující průvod k počtě Panny Marie Coronotské-Patronky Venezuely.... Tohoto velkolepého průvodu se zúčastnila Katolická mládež Venezuely, venezuelská sekce Katolické mládeže československé a početná katolická kolegia se svými prapory...."

V tom právě spočívala velikost oslavy, že defilovaly tisíce mladých lidí, hochů i dívek a dokumentovali tak svou oddanost víře a své katolické vlasti. Cizinec, jako jsme my, mohl jenom s lítostí přihlížet a trochu si přenést tento skvělý obrázek do svého domova. Však my budeme mít po přestápném utrpení jistě též takovou mládež!!

Hm.

Modlitba za exulanty.

Bože, v jehož otcovských rukou jsou všechny cesty světa! Pohled na naše bratry a sestry, bloudící ve vyhnanství. Ukaž jim cestu, která vede k Tobě. Připrav jim svobodnou cestu domů. A dej aby se nevrátili s prázdným srdcem a prázdnými rukama. Dopřej nám šťastné shledání doma. A m e n .

N á š T ě l o c v i k .

III.

Rozcvička - rozproudění .

Účelem této části tělocvičné hodiny jak říká nadpis sám je rozproudění těla, zahřátí se při všeobecných, volných cvicích. Zahajuje se pochodem nebo poklusem a její styl vyžaduje určité volnosti a všestrannosti.

Proberne si dnes zhruba takovou rozcvičku:

"V levo zatočit poklusem vklus". Poklus může trvat dvě až čtyři minuty. Můžeme do něj vkládat jednoduché cviky jako vzpažit a poklus ve výponu, nebo ruce v týl a kolena vysoko zvedat, zapazit a klas po patách. Dále poskoky po jedné neb druhé noze se střídáním a poskoky sounož, přeskokování náradí nebo cvičenců samých atd.. Z poklusu do pochodu užíváme pove "pochodem vchod", zde však pozor na číselní. V pochodu počítáme na dvě doby, kdežto v poklusu na čtyři. Z pochodu na poklus velíme na prvou dobu "poklusem" na druhou nic a na další prvou "vklus". Na druhou dobu učiníme normální pochodový krok až na prvou dobu v třetím taktu učiníme první krok poklusový. Stejně tak z poklusu na pochod velíme na prvou dobu "Pochodem", na druhý, třetí a čtvrtý krok nic, až na první krok v druhém taktu "vchod". Poklus setrvá o tři zbývající doby déle a až na prvou dobu ve třetím taktu učiníme první pochodový krok.

V pochodu rozeznáváme cviky dvoudobé, třídobé a čtyřdobé.

Dvoudobé cviky jsou na příklad: Na prvou vzpažit, na druhou připažit, nebo na prvou dobu předpažit, na druhou připažit. Jsou to cviky centrické a proto je v nich v pochodu malý výběh.

Mnohem větší možnosti jsou ve cvicích třídobých, poněvadž souměrně zaměstnávají jak levou tak i pravou část. Na př. na prvou dobu výpad levou nohou, vzpyžit, na druhou připažit, normální krok, na třetí pokračování v pochodu. Na prvou dobu v druhém taktu se výpad opakuje pravou nohou. Nebo na prvou dobu levá vykročí a ruce společně předpažením upaží v levo, v druhé době krok pravou a ruce předpažením připaží a na třetí dobu pokračuje normální pochod. V následujícím taktu se celý cvik opakuje v pravo.

Nejvíce alternativ nám však poskytují cviky čtyřdobé. Na příklad na prvou dobu krok levou vpřed, předklon, předpažit, na druhou pravá noha vpřed, vzpřim, předpažit, na třetí levá noha vpřed, vysoko vzpažit, výpon, na čtvrtou pravá noha vpřed, ruce připažit. Nebo ruce v bok, na prvou dobu úklon v levo, na dva vzpřim, na tři úklon v pravo, na čtyři vzpřim. Nebo na prvou výpad levou nohou, ruce opřít o levé koleno, na dva pohup, na tři vzpřim, krok pravou, na čtyři krok pravou. Tentýž cvik se v druhém taktu opakuje na nohu pravou.

V jiných alternativách rozcviček může být využito různého náradí jako prolézání bradel, přeskoky koně, skoky do dálky, různosti na žínkách, přeskokování nebo podlézání spolucvičenců.

V jiných případech můžeme používat her s rychlým spádem jako hra na honěnou v trojicích, hra míčem. Kdo chytí míč, uhodí nejbližšího spolucvičence, hra rugby a pod.

Rozcvičku ukončíme zvolnujícími a dýchacími cviky buď v pochodu a nebo na místě.

Z dopisů:

Australie:

.... Situace v Ústředí se nám zdá stále stejná, - je na mrtvém bodě. Je nás mnoho členů po celém světě a potřebujeme jednotné a schopné ústřední vedení. Nebo chcete, aby se dále zlehčovala a špinila orelská myšlenka? Chcete se domů vrátit s nově socialistickým a komunistickým programem? Jen svorností můžeme dosáhnout kladných výsledků. Nejsme Orlý pro své osobní budoucí existence, nýbrž pro křesťanské obrození naší drahé vlasti! Odstraňme proto osobní malichernosti a dejme se do nové úsilovné práce.

J.M.

Spojené Státy.

.... Situace čs. Orla se v USA pěkně konsoliduje a věřím, že zanedlouho budeme všichni svorně spolupracovat v jednom říku.

K.H.

Kanada:

.... je nutné i ve středisku jako je Kanada hájit svá práva a čelit našim nepřátelům. ... Po stránce náboženské jsme dokázali něco opravdu pozitivního. Uspořádali jsme svatě misie, které tu konal v Hamiltoně P. Dostál, jezuitský misionář z Chathan, Ontario.

P.M.

Orelské vysílání.

Jak jsme se o tom již zmínili v druhém čísle prvního ročníku "Našeho Vzletu", bylo po mnoha překážkách a intervencích u amerických úřadů konečně uskutečněno orelské vysílání dne 4. května tohoto roku. Jistě se tak stalo úsilovnou a záslužnou prací našeho bratra starosty. Od nynějška si můžete poslechnout "Orelskou hlídku" každou neděli ve 2.30 odpoledne amerického času na vlně 417,2 m, v pásmech 49 a 31 metrů. Redaktorem orelského vysílání je br. Karel H r u d a , 114-43 rd. Street, Union City, NY.

USA. Vrchním censorem je br. Dr. Alois R o z e h n a l , který přebíral tuto funkci po br. Dr. Pecháčkovi.

Vybízíme znovu ke spolupráci všechny, kdož jsou si vědomi potřeb orelské myšlenky doufejme v brzy osvobozené vlasti. Pište podle programu, jež jsme uveřejnili v šofa jmenovaném čísle Našeho Vzletu o všem, co souvisí s naším orelským životem.

- f -

Nechť slepci slouží modlům svým a za přeludem bláznivým své kroky matné pletou! My v bratské lásce pospolu, za jarých písní hlaholu jdeme věrně za svou metou!!

Z K. Dostála-Lutinova.

Ústřední časopis " O R E L " .

Jak nám oznamují bratři ze Spojených Států, začnou vydávat od prvního července t.r. znovu ústřední časopis "Orel". Redakce se ujali starší osvědčení orelští pracovníci, kteří mají již hodně zkušeností. Časopis bude vycházet měsíčně a bude tištěn v tiskárně pana Říhy v Omaze. Počet výtisků má být 1.000. Bratři v USA mají velké štěstí při tomto vzácném pochopení pana Říhy, poněvadž jim bude umožněno též vydávání orelských brožur a jiných tiskovin, tolik potřebných k rozšíření činnosti čs. Orla v zahraničí i ve vlasti.

K této zprávě redakce Našeho Vzletu vyjadřuje svou upřímnou radost a pro vysvětlenou pouze uvádí, že obnovený časopis "Orel" se má dostat do rukou nejen všem členům Orla v exilu, nýbrž i všem orelským příznivcům a katolíkům vůbec. Časopis "Naš Vzlet" bude po vzájemné dohodě pokračovati ve svém vycházení, pokud to bude potřebné a bude nadále sloužit orelským pracovníkům, pro něž byl od počátku určen. Těšíme se již na první číslo obnoveného Orla.

Příspěvky pro něj zasílejte na adresu:
Rev. Jan S m u t n ý , St. Joseph's Villa, David City, Nebraska, USA.

- f -

Z Caracasu.

Československá katolická mládež ve Venezuele - Orel - je již řádně zastoupena ve všech odvětvích činnosti Venezuelské katolické mládeže a zúčastňuje se též reprezentativně všech jejích schůzí a podniků. /Viz článek paladium Venezuely./ Mimo to všechno jsme začali rozvíjet již i velmi čilou činnost sportovní.

Nyní právě těžce bojujeme o tak zv. "Copa Consejo Nacional", což je ústřední souboj všech mužstev, která se ovšem přihlásila z Katolické venezuelské mládeže - v odbíjené -. Bojuje celkem osm mužstev. To už máme též dresy. Orelská tílka, bílé trenýrky, bílé tonisky a ponožky. Docela se to vyjímá. Prozatím jsme sehráli pět zápasů, z nichž čtyři skončily pro nás vítězně. Pátý s mužstvem San Juan byl pro prudký liják přerušen. Byl to též zápas dvou favoritů, kteří se ukázali asi stejně silní. První set jsme vyhráli 15 : 12, druhý prohráli 13 : 15 a třetí, v němž obě mužstva dávala do hry všechno, co jim ještě ze sil zbývalo, zůstal ze stavu 16 : 16 nedohrán. Zápas byl velmi napínavý a přihlíželi mu jak diváci venezuelští tak i naši krajané. Trval hodinu a 35 minut. O konečném výsledku turnaje přineseme zprávu později a držíme naším mládežníkům palce.

Sport.red.

Venezuela přerušila diplomatické styky se SSSR.

Dne 13. června byla publikována ve zdejší tisku úřední zpráva, že Venezuelská vláda přerušila diplomatické styky se Sovětským Svazem a odvolala svého zástupce z Moskvy.

My, kteří jsme tolik utrpěli diktátorskou agresí a vněšováním se do vnitřních záležitostí naší republiky, která je teď jen otrockým satelitem Sovětů, pociťujeme velké zadostučinění a radost nad tímto oprávněným a prozíravým krokem zdejší vlády.

My uprchlíci před rudou sovětskou knutou, kterou nad námi mávali rudí zaprodanci z našich zemí dobře cítíme, že statečné vlády Jižní Ameriky chápou tyranii komunismu a cítí k nám uprchlíkům nalých porobených střeoevropských národů sympatie. Dočkáme se, že státy tohoto kontinentu půjdou ve své statečné a otevřené politice kupředu. Že zaujmou stejné stanovisko k úředníkům a služebníkům, kteří pod cizími vlajkami plní tytéž rozkazy Kominformy, tak cizí katolickým románským zemím Jižní Ameriky.

Kož by nutnost takových závěrů, jak je učinila Venezuela, pochopily též ostatní státy. Venezuela jin může býti příkladem.

Hn.

Červen nám připomíná:

- 4 v r. 1944 obsadili Anglo-Američané Řím. Téhož dne v roce 1920 byl sjednán mír mezi ČSR a Maďarskem po I. světové válce v Trienu, kde byla pevně stanovena jižní hranice Slovenska a Podkarpatské Rusi. Tyto hranice porušilo nejprve násilně Maďarsko a po něm s tyranským přátelstvím Sovětský Svaz za souhlasu Košické vlády a hrůzou zglajchštaltovaného Národního shromáždění.
5. roku 1945 byla v Berlíně od zplnomocněných zástupců Francie /gen. Lattre de Tassigny/ USA. /gen. Eisenhower/, Velké Británie /maršál Montgomery/ a SSSR /maršál Žukov/ vyhlášena a podepsána deklarace o porážce Německa a jejích důsledcích.
6. t. j. následující den podepsali titíž zmocněnci dohodu o okupaci Německa.
10. 1940 vyhlásila Itálie válku Francii. /Důsledky Mnichova/.
12. 1848 den pražských svatodušních bouří, den barikád a prolité studentské krve.
14. 1789 dobytí pařížské Bastily a počátek Francouzské revoluce. 1940 kapitulace Paříže před Němci.
15. 1086 korunován kníže Vratislav II., jako první český král. 1918 den slavné bitvy na Piavě, kde Italové za významné účasti čs. legií zasadili poslední ránu rozpadávající se c. k. armádě.
21. 1621 chmurný den popravy 27 českých pánů na Staroněstském náměstí. Smutný obraz tragického ztroskotání českých snah politických i národních spolu s jejich čelnými představiteli, tolikrát se již opakující v našich dějinách.
22. 1940 podepsala Francie v Compiègne ponižující příměří s Německem. 1941 podnikl Hitler útok na Rusko, když předtím zmobilisoval a postavil na hranici 170 divisí.
26. 1945 byla v San Francisku podepsána 50 ti spojeneckými národy "Charta organizace světové bezpečnosti" a tím založena Organizace spojených národů.
28. 1914 den atentátu na rakousko-uherského následníka trůnu Františka Ferdinanda D'Este a tím dána možnost k I. svět. válce. 1918 sjednán mír mezi ČSR a Německem ve Versailles. ČSR zastupovali Dr. E. Beneš a Dr. K. Kramář.
29. 1918 uznala francouzská vláda čs. legie za armádu samostatného čs. státu. Československo se stalo spojencem Dohody.
30. 1918 den slavné přísahy čsl. legií v Darney, Francie, při níž francouzský prezident Julius Poincaré odevzdal 21. pluku legionářů prapor, věnovaný Paříži.

"Náš Vzlet" vydává svýn nákladem čs. Orel v exilu, Oblast Sv. Vojtěcha
Řídi redakční kroužek. Příspěvky zasílejte na adresu:
P. Zeman, Gaji a Romualda 84, Restaurant europeo, Caracas, Venezuela.